

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἑννακόσα και χίλια κι' ἐπτά,
εὐτυχίαις παντοῦ και λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α ε ἱ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾶ γ κ α και ἴ σ τ ὀ χ ἑ ρ ι.

Νοεμβρίου τοῦ μηνὸς εἰκοστὴ τετάρτη
και μεγάλ' ὑποδοχὴ γιὰ τὴν Μποναπάρτη.

Χίλια τέσσερα και δέκα,
ψάλλω Πρίγκηπος γυναικᾶ.

**Τῶν ξυλίνων φλυαρία
γιὰ τὴν νύφη τὴν Μαρία.**

Περικλέτο πρωτομάρτυ,
σῆκω μέσ' στὴ φασαρία
νὰ δεχθῆς τὸν Μποναπάρτη
και τὴν κόρη του Μαρία.

Σῆκω, Περικλῆ, νὰ δῆς
κρίνους ἀνθηροὺς κι' εὐόσμους,
και πολλοὺς παντοειδεῖς
τῆς Ἀθήνας δικόσμους.

Νὰ σημαίαις Γαλλικαῖς,
κύτταξε κι' Ἑλληνικαῖς,
θυρεοὺς, κοντούς, καμαράις,
μὰ χαρὰ και δῶδ' τρομαράις.

Τελετῶν ἐτοιμασίαν,
κι' ἡ πατρίς μας ἡ πτωχὴ
πάλι γίνεται θυσία
γιὰ νὰ κἀν' ὑποδοχὴ.

τὴν Κέρκυρα πηγαίνει, καθὼς ἔμαθα, ψωρίτη,
κι' ἡ καλὴ μας Ἀμφιτρίτη
συμπέθερο νὰ πάρῃ και τὴν νύφη τὴν τρανὴ
και καθένα συγγενῆ.

Ἡ πατρίς μας καμαρώνει...
ἔρχεται και μὲ Βαρώνη,
συγγενὴς τῆς Πριγκηπίσσης.

Ἐρχεται, κατσουλογδάρτη,
κι' ἡ Βιλνέβ' ἡ Μποναπάρτη,
ποῦναι συγγενὴς ἐπίσης.

Ἐρχεται συγγενολόγι
διλεκτῶν μεγαλουσιάνων
γιὰ νὰ δῇ τὸ σκυλόλογι
τῶν κλεινῶν ἰσπεφάνων.

Παῖδες τῶν Ρωμηῶν, πετᾶτε
και τὴν νύφη χαιρετᾶτε,
ποῦ μαζὶ με τὸν πατέρα
καταφθάνει τὴν Δευτέρα.

Χαίρει τώρα κι' ἡ Γαλλία,
ποῦ θὰ γίνῃ συγγενὴς
με τὰ τόσα μεγαλεῖα
τῆς Ἑλλάδος τῆς κλεινῆς.

Χαίρε, δοξασμένη χώρα...
στεφανώσου κι' ἐξυμνήσου...
ποῖός σε πιάνει πάλι τώρα
με τοὺς νέους συγγενεῖς σου.

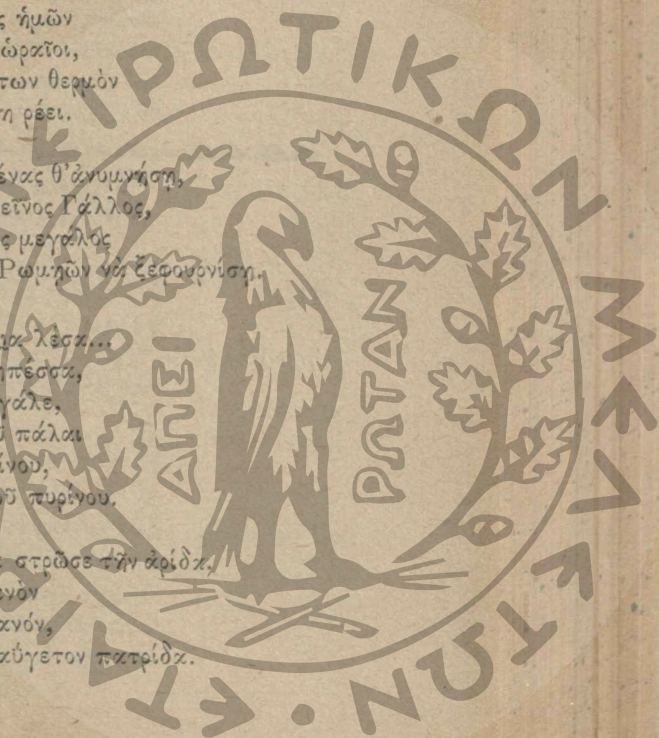
Πάλιν ἐκ Γαλλίας ὄλα,
Γαλλικὰ τὰ πυροβόλα,
κι' ὁ συμπέθερος ὁ νέος γόνος Γάλλων εὐθελῆς,
μὰ κι' ἡ κόρη του Γαλλίς.

Γάλλ' οἱ συγγενεῖς ἡμῶν
πολυτάλαντοι κι' ὠραῖοι,
και ἴστας φλέβας τῶν θερμῶν
αἱμα Μποναπάρτη ρεῖ.

Πάλιν κλέη τῆς Γαλλίας ὁ καθένος θ' ἀνυμνήσῃ,
κι' ὁ Φουρνιὲ κι' ἐκεῖνος Γάλλος,
ποῦ σὰν Ναύαρχος μεγάλος
θάλλῃ σχέδια γιὰ στόλους τῶν Ρωμηῶν νὰ ξεφουρνίσῃ.

Ἐγὼ μύλα κι' ἔγιν' ἄσος...
χαίρε, κόρη πριγκηπέσσης,
και συμπέθερε μεγάλε,
συγγενῇ στενε τοῦ πάλαι
Ναπολέοντος ἐκείνου,
τοῦ βροντῶντος τοῦ πυρίνου.

Περικλέτο μου, κορδῶσου κι' ἔλα στρώσε τὴν ἀρίδα,
τώρα συγγενῇ στενὸν
θᾶχῃς τὸν Κορσικανόν,
ὅστις εἶχε κατὰ Σοῦτσον τὸν Ταύγετον πατρίδα.

Σάν νά λέμε μ' άλλους λόγους ό τρομάζας κάθε στέμμα,
κάθε πάνοπλον στρατόν,
φαίνεται πώς ήτο θρέμμα
γνήσιον Σπαρτιατών,
κι' ίσως τώρα μεσιτεύση κι' ή σκιά του Μποναπάρτη
σιδηρόδρομος νά γίνη δίχως άλλο και' στην Σπάρτη.

"Ελλην ήτο τούτ' ά φέ,
Περικλέτο μου σοφέ,
κι' ό μεγάλος Ναπολέον,
ό βραχνάς των Βασιλέων.

Τώρα θα γενή κι' αυτός
πρόγονός μας λατρευτός,
και θα βγαίνει κάθε Μάρτη
μές' στην γήν των Παρθενώνων
κι' ή σκιά του Μποναπάρτη
μέ τās άλλας τās σκιάς
των δικών μας των προγόνων,
κι' έντρομος θα φρίκιζε.

'Στης ανοίξεως τās αύρας
μέ την τελετήν της Λαύρας
βεβαιώσου τώρα πλέον,
Περικλέτο στραβοκάνη,
πώς κι' ό μέγας Ναπολέον
έμφανίσεις θα μάς κάνει.

Και τοσούτων Βασιλέων θα κυττάς τον Βασιλέα,
πού με κράνος και με μουσι
θάρχεται κι' έδω ν' ακούση
τόσα των Ελλήνων κλέα.

Κι' ή σκιά του Στρατηλάτου
θα σκιρτά κι' αυτή καθάλα
μές' στην δρᾶσιν των αγώνων.

Μά κι' αυτός τὰ φάσκελά του
θα προσθέτη μ' όλα τάλλα
των δικών μας των προγόνων.

Χαίρε, γή, πού πλήρης θάρρους
έξυμνείς με τους χειμάρρους
των ρητορικών σιέλων
μεγαλεία πατριά,
και τὰ φάσκελά' στ' ό μέλλον
θζν' Ελληνογαλλικά.

"Υμνος άλλος πρὸ μεγάλος

Π, — Με κιθάρα και λαγοῦτο
ψάλλω τὸ κορίτσι τούτο,
του Ρολάνδου Μποναπάρτη την χρυσή την θυγατέρα,
πού θα φθάση την Δευτέρα.

Με κοτίνων ἀγκαλίδα
ραίνω τώρα την Γαλλίδα,
των χαρίτων την πηγήν.

"Ερχεται μετά παιάνων
στῶν κλεινῶν ίοστεφάνων
την χαριτωμένην γήν.

Καλῶς νάλθης' στην 'Αθήνα,
χαριτόδωτος Γαλλίς,
νάσαι κρῖνο μές' στὰ κρῖνα
τῆς δικῆς μας τῆς Αὔλης.

"Ο καθένας ὕμνωδεῖ
τὸ Παρισινὸ καμάρι...
πέρνεις θάλασσας παιδί
και Βασιλικὸ βλαστάρι.

Γιὰ τὸν Στόλο μας θα ξέρης ὅτι γίνεται κουέντα
κατ' αὐτὰς' στὰ Παρλαμέντα.
Και' στην ἀφιζί σου τώρα
θάβλεπες θωρακοφόρα
και περίφημους ἀρμάδες,
μὰ δὲν ἔχομε παράδες.

Λένε και γι' αὐτὸν τὸν Στόλο πὼς θα γίνη' στὴ Γαλλία
πλήν τὸ στόμα τοῦ Κορριάτη
ξεφωνίζει πρὸς τὰ κράτη:
ὅποιος ἔχει νὰ μάς δώσῃ θὰ μάς κάνει και τὰ πλάι.

Χαίρε, λατρευμένη κόρη,
πού σὲ τέτοια φθάνεις μέρη
γιὰ νὰ γίνης ἓνα ταῖρι
μέ τοῦ Βασιλῆα τ' ἀγόρι.

Καλῶς νάλθης, δεσποινίς,
λιγερὸ μας κυπαρίσι,
νὰ ξεχάσης τὸ Παρίσι
και νὰ γίνης Ελληνίς.

Χαίρε, νύφη μας γλυκειά,
μέ τὰ μέτρητα προικιά,
πού στολίζουν Παλάτια
και θαμβόνονται τὰ μάτια.

Σύ, μεγάλη κόρη, τώρα
'στους Ρωμηούς φανὸς Πανδώρα,
κι' ἔλα μοίραςε παράδες
και σ' ἔμεις τοὺς φουκαράδες.

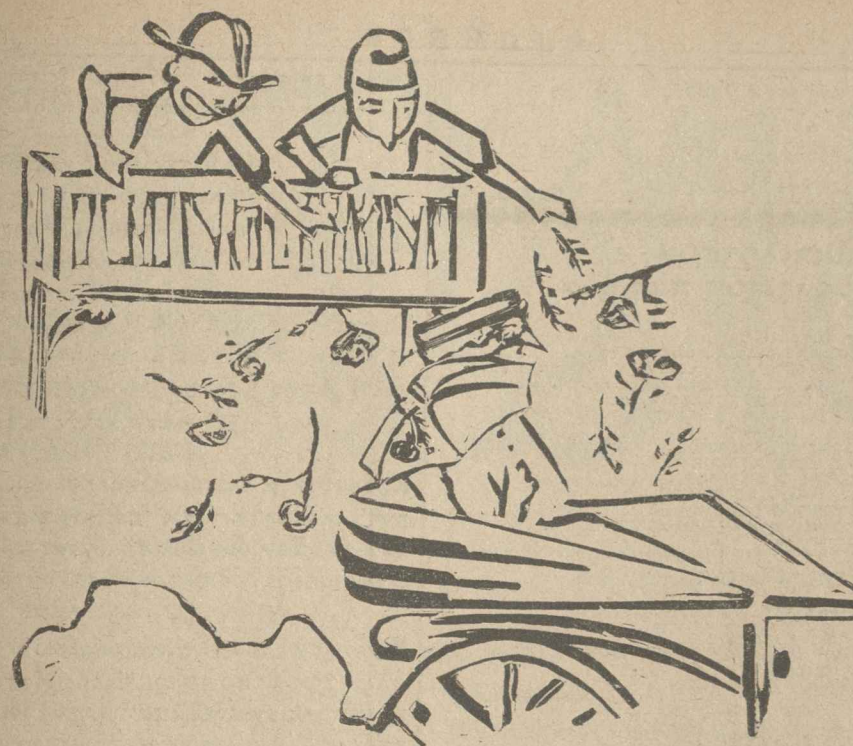
Καλημερίζω με βιολιά,
κύρη και θυγατέρα,
Μαρία λέν την κοπελιά,
Ρολάνδο τὸν πατέρα.

"Ελα νὰ δῆς την θαυμαστή του πολιεῖθρου πύλη,
γιὰ σένα σήμερα, κυρά,
ἔλα μας λάμπουν καθαρά,
γιὰ χάρι τοῦ βασιλικοῦ ποτίζεται κι' ή γλάστρα.

"Ελα και σὺ χαρίεσσα' στῶν 'Αθηνῶν τὸ κλίμα
και' στῶν Ρωμηῶν τὴν λίμνα,
κι' ἔμεις γιὰ σὲ νὰ βάλωμε σ' ὀλόχρυσο σειρήτι
την πούλιαν, τὸν αὐγερινό, και τὸν ἀποσπερίτη.

Λούσου' στῆς Κασταλίας μας και' στῶν Μουσῶν τὰ νύμφια
Πριγκήπισσα σπανία,
πού ξέρεις κι' ἀπὸ γράμματα
κι' ἀπὸ καλλιτεχνία.

"Ελα, βλαστάρι Γαλλικό,
τῶν ζουμπουλῶν ζουμπούλι,

νὰ πῆς και' στὸ Βασιλικὸ
νὰ δῆς τὴν Κοτοπούλη.

Καλῶς νάλθης, Πριγκήπισσα, πού ξέρεις κι' ἱπποσύνα,
νὰ γίνωμε θυσία,
κι' ἐπάνω κέλητος λευκοῦ
περίπατο νὰ βγαίνης,
και πάντα' στοῦ Βασιλικοῦ
τῆς πρώταις νὰ πηγαίνης.

Τὸ Μποναπάρτη γέννημα, χαίρε και πάλιν χαίρε,
και σὺ στὸν νοῦ μας φέρε
τὴν μέγαν Ναπολέοντα, τὸν δῖον Αὐτοκράτορα,
και πρώτον σου προπάτορα.

Εὐὸ φωνάζει κι' ή Παλλάς μ' ἔλθης κλαδὶ κι' ἀκόντιον,
κι' ἔδω' στην γήν των ἐκλογῶν
θα' δῆς μεγάλων στρατηγῶν
ὑφὸς Ναπολεόντειον.

"Ακου μὰ παράκλησί μας, Πριγκήπισσα ζηλευτή,
κι' ή σκιά τοῦ Μποναπάρτη νὰ μάς ἔρχεται κι' αὐτή,
νὰ την βλέπουν πότε πότε
τῶν σκιῶν οἱ πατριῶται.

"Ας μὴ φθάνουν μόνο μούντζαις τῶν δικῶν μας προπατόρων,
ἀλλ' ἄς ἔρχετ' ἐπὶ πλέον
κι' ό μεγάλος Ναπολέον
νὰ μουντζώνῃ ρητορείαις ἀτελείωταις ρητόρων.

Τέτοια φάσκελα μεγάλα
θζν' ἐνθάρρυνσις γι' αὐτούς,
πού σὲ σύννεφα καθβάλα
ψάλλουν Στόλους και Στρατούς.

Εἰς τὰς φλέβας τῶν Ρωμηῶν μὴ θάρρης πὼς τρέχει τίλιον,
κι' ἄν δὲν ἔχομε λεφτό,
ἀλλὰ δώρο ζηλευτό
νὰ χαρίζομε κι' ἔμεις τῆς 'Αθήνας μας τὸν ἥλιο.

Σὺ πού φθάνεις χαρωπὴ
ἀπὸ κλίματα βαρειά,
ἴδες τον πὼς λαμποκοπεῖ
'στ' οὐρανοῦ τὴν ξαστεριά.

Τούτος φέρνει και γαλήνη' στους Ρωμηούς κι' ἀνησυχία,
τούτος πλοῦτος μας και μόνος
και μεγάλη δυστυχία
κι' εὐτυχία μας συγχρόνως.

Κύτταξε καμαρωτὴ
τῆς 'Ελλάδος τὸν πατέρα
πὼς λαμπρὸς διαφλάττει
τὸν σκαφεῖνον αἰθέρα.

Λάμψη θαύμασε περίσσια,
πὼς Ελληνικὸν ἰδέ...
βγαίνει και μές' στὰ Παρίσια
τέτοιος ἥλιος... ἀμμή δέ!

Μὰ κι' ἔμεις οἱ δῖοι κρηῖνες
μέ τὰ χαρίτια τὰ κράνη
τῆς χρυσαῖς του τῆς ἀκτίνης
σοῦ τῆς κάνομε στεφάνι.

Τούτος τῶν Ρωμηῶν κορῶνα,
τούτος εἶδος πασκατέμπο,
τὸ πᾶν σβύνει δίχως ἥλιο.

Κι' ὅσο γιὰ τὸν Παρθενῶνα
εὐλαβῶς σὲ παραπέμπω
και' στὸν Τσούνη και' στὸν Φίλιο.

Καλῶς νάλθης, Πριγκήπισσα, πούσαι κορίτσι μάλαμμα
και φαίνεσαι γλυκυτέρα κι' ἀπὸ ζυγαροκαλῖμα.
Γιὰ σένα σάλας κατ' αὐτὰς
'στην γήν των 'Αθηνάων,
κι' ἐγὼ γεραίρω τελετὰς
μεγάλων ὕμνων.

Κι' ἐδῶ, Πρίγκηπισσα χρυσή,
 ἴμιλ' οὐν τὰ Γαλλικὰ φαρσί,
 μὲν ζούρ, ὀρεβουάρ, μερσί...
 καλῶς μὰς ἐφθασες καὶ Σὺ.

•••••
**Ἦδη ποικιλοτέρα
 ἵστης νύφης τὸν πατέρα.**

Φ.— Ὑποδοχή σὰς κάνομε κι' ἐμεῖς οἱ δύο τσίροι...
 πολλὰ πάμε τῆς κόρης μας, ἄς ποῦμε καὶ τοῦ κύρη.
 Ρολάνδος ὀνομάζεσαι κι' ἔχεις εἰς ὅλα μέτρο,
 κι' ἦτο πατέρας σου τρανός
 ὁ Μποναπάρτης ὁ κλεινός,
 ποῦ τὸν ἐλέγαν Πέτρο.

Τὴν βίβλον τῆς γενέσεως
 τόσων Βοναπαρτῶν
 ἵστας ὥρας τῆς ἀνέσεως
 τὴν μελετῶ σκιρτῶν.

Ὁ Πέτρος ἦτον ἐγγονός
 ἐκ τοῦ Λουκιανού,
 καὶ τοῦτος ὁ Λουκιανός
 — βάστα, καὶ μένε νοῦ—
 θαρρῶ πῶς ἦτον ἀδελφός τοῦ πάλαι Ναπολέοντος,
 τοῦ βρυχωμένου λέοντος.

Τουτέστιν ὁ Λουκιανός ἦν πάππος τοῦ πατρός σου,
 ὁ Πέτρος δὲ γεννήτωρ Σοῦ, καὶ Σὺ τῆς θυγατρὸς σου,
 ποῦ Γεωργίου Πρίγκηπος κυρία θὰ γενῇ
 καὶ μὲ τοὺς Μποναπάρτηδες θὰ κάνῃ συγγενῇ
 τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα,
 σοφὴν ψευτοφυλλάδα.

Ἐχεις καὶ σπῆτι' στὸ Παρί,
 ποῦ κόσμος χάσκει κι' ἀπορεῖ
 ἐμβρόντητος ἔμπροστά του
 γιὰ τὴν λαμπρότητά του.

Κι' ἄνθρωπος γραμμάτων εἶσαι,
 καὶ τὸν ἔχεις τὸν ἀργύρη,
 καὶ μ'πορεῖς νὰ συγκινηῖσαι
 ἵστων τεχνῶν τὸ πανηγύρι.

Εἶσαι λόγιος ἀλήθεια κι' ἔχεις λόγιο σαλόνι
 κι' ἔρχεται λογίων κόσμος, ὅπου δὲν χωρεῖ βελόνι.
 Τῆς μαθήσεως τὰς γνώσεις δὲν τὰς κρίνεις περιττάς,
 καὶ τῶν Ἀλπεων, Ρολάνδε, τὴν χλωρίδα μελετᾷς,
 κι' ὅποιος γιὰ λεφτὰ δὲν ἔχει τὰ ματάκια του γαρίδες
 τοῦτος κάνει καὶ μελέταις γιὰ διάφοραις χλωρίδες.

Εἶσαι προσφιλὴς ἱππότης
 καὶ τραπέζια δίνεις πρώτης
 μὲ περίφημα κρασιά
 σὰν κι' ἐκεῖνο τοῦ Μπασιᾶ,
 ποῦ τὴν Ἀντιπροεδρίαν ξαναπῆρε τῆς Βουλῆς
 κι' εἶχε γεῦμα' στὸν Ἀβέρωφ σὲ τριάντα προσφιλεῖς.

Τοὺς νέους δειπνοσοφιστὰς ἐπῆγα νὰ τοὺς δῶ
 καὶ κατὰ γῆς ἐχύνοντο σαμπάνιαι καὶ Βορδῶ,
 κι' ἐγὼ μὰζι τῶν ἔπιναν καὶ τραγουδοῦσα τέτοια:
 φᾶτε καὶ πιέτε, βρέ παιδιὰ, σὲ πέντε Βιλὰς τῆς.

Καὶ τὸ φαί καὶ τὸ πιότι νὰ σὰς γενῇ χαλάλι,
 κι' ὅπως, παιδιὰ, δὲν μὰς λυπεῖ τοῦ κράτους ἡ σπατάλη,

ἔτσι κι' ἐδῶ γιὰ τὸν Μπασιᾶ κανεῖς δὲς μὴ λυπᾶται
 καὶ τὴν σαμπάνια κατὰ γῆς ἀλύπητα σκορπάτε.

Καθένας τώρα — τραλά—
 θάλασσα νὰ τὰ κάνῃ...
 ὁ κύρ Μπασιᾶς νᾶναι καλὰ
 κι' αὐτὸς τὰ ξαναφτεῖναι.

Τὸ τσοῦζανε' στ' ἀλήθεια κι' ἄρχισαν τὸν χορὸ
 κι' ἤθελαν πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ Σάριζες νερό,
 γιὰτὶ Μπασιᾶ παρόντος δὲν ἔπινε κανεῖς
 νερὸ Δεξαμενῆς.

Κι' ἐκύτταζα πατέρας τοῦ κράτους καλλινίκους,
 ποῦ κρασοκατανύξεις ἐπάθανε μεγάλαις,
 καὶ τοῦ Ξενοδοχείου ποτίζανε τοὺς φίλους
 μ' ἀφροστεφοὺς σαμπάνιας καὶ μὲ Βορδῶ μπουκάλια.

Κι' ἦτο σὰν τοῦ Βαλτάσσορ ἐκεῖνο τὸ συμπόσιον,
 ἀλλὰ χωρὶς τὰς λέξεις Θεκέλ, Μανές, Φαρές,
 κι' εἶδα νὰ σπαταλᾶται νέκταρ ἀβρῶς ἀμβρόσιον
 κι' ἔκαψ' Ἀμφιτρούων πλουσίων συμφοραῖς.

Καλῶς νᾶλθης, Μποναπάρτη... χαῖρε χαῖρ' Ἑλληνογάλλε,
 λόγιε, γραμματισμένε, καὶ συμπέθερε μεγάλε.
 Πάτησε σφριγῶν ἐδάφη τοῦ παγκάλου πτολιέθρου,
 μὲ σαμπάνια ποτισμένα,
 καλοκύτταξε κι' ἐμένα,
 τὸν ξηρότερον σκελέθρου.

Ἄδες με καὶ θὰ καταλάβῃς ἀπὸ' μὲ τὸ κελεπούρι
 τῶν Μουσῶν τῶν μελιρρῦτων
 πῶς ἐκ τῆς εὐαίσθησias καταντοῦν οἱ τροβαδοῦροι
 τῶν Ρωμῶν τῶν εὐασθήτων.

Καλῶς νᾶλθης, καλῶς ἤλθες μὲ τὴν ζαχαρένια κόρη...
 ζήτ' ὁ Μποναπάρτης σκούζουν κι' οἱ ξυλῆνοι λιμαδόροι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ρακοποῦλων ἀδελφῶν τέλειον χαρτοπωλεῖον,
 τόσον πλοῦτον περικλεῖον.

Τὶ κατάστιχα σακρόνει, τὶ φακέλων τελευτήεις,
 ἔχει καὶ γραμμογραφεῖον καὶ τυπογραφεῖον πρώτης.
 Σὰς συστήνεται κι' ἐκ μέρους τοῦ Ρωμηοῦ τοῦ χαρτοβελῶν
 αὐτῶν ἐκατὸν ὀγδόντα μέσα' στὴν ὁδὸν Αἰόλου.

Κι' ὁ Ρωμηὸς ἐπικροτεῖ Κατσελίδην τὸν κλεινὸν
 ὅς Ὑποδιευθυντὴν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν.

Ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας τὰς Ἀθηναϊκὰς
 τοῦ Σπύρου Παγαμένη τὰς πατριωτικὰς
 θερμὰς τὰς συνιστῶμεν' στοὺς ὄντας πατριώτας
 κι' ἐξάρσεων γενναίων ἐνθέρμουσι θιασώτας.
 Ὁ τόσον ἰδεώδης τῶν ρεμβασμῶν ὁ Σπύρος,
 τὰς ἐγράψεν εὐγλωττῶς, ἀγνώστῃ καὶ διαπύρῳ.

Λοιπὸν τὸ μάθατε, παιδιὰ... ἔκανε, δίχως ἄλλο
 μ' ἐκπτώσεις ὅλων τῶν εἰδῶν τὸ Λοῦβρο τὸ μεγάλο,
 κι' ὁ φέκης Κανελλόπουλος, ἐκεῖνος ὁ Βασίλης,
 γνωστοποιεῖ τοῖς φίλοις
 πῶς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν θ' ἀνοίξῃ Λοῦβρον νέον,
 καὶ γὰρ καὶ ἐγκαλλώπισμα τῆς γῆς τῶν Ἀθηναίων,
 μὲ πλοῦτον πολυποικίλον καὶ μ' ὅλα τὰ χρειώδη,
 καὶ ἔγινε κι' ἐταιρεία
 μὲ μιλιούνη τρεῖς,
 καὶ ὥς νὰ γίνῃ μέτοχος κι' ὁ Φασουλῆς τὸ βῆδι.